

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 24

ชไมพรบอกสายชลแต่เช้าแล้วว่า จะเข้าไปทำธุระในเมือง พอสาย
ก็แต่งตัวสวยมาถามอยู่ที่ประตู

“ชลต้องการอะไรหรือเปล่า พี่จะได้ซื้อมาให้”

“ไม่ค่ะ ขอขอบคุณค่ะพี่ไม”

“พี่จะกลับตอนบ่ายนะ”

“ค่ะ”

ร่างของชไมพรหายไปจากประตู สายชลเก็บข้าวของใกล้เสร็จ
แล้ว ตั้งใจว่าพรุ่งนี้ก็จะไป เดินไปดูที่หน้าต่างเห็นร่างสูงใหญ่ สีหน้า
ขริมไม่แจ่มใสยืนรออยู่ข้างรถ อีกครู่หนึ่งชไมพรก็ออกมาสมทบ แล้ว
ขึ้นรถออกไปด้วยกัน

เธอเดินมาเก็บของต่อ อีกครู่หนึ่งพรก็มายืนที่ประตูห้อง

“คุณชลคะ คุณชลอยู่คนเดียวก่อนได้ไหมคะ คุณอนุญาตให้
กับชงโคไปดูผลไม้ในไร่ จะอุ้มคุณอ้อดไปด้วย”

“ได้สิ ไปเถอะ”

เด็กสาวแผล็บหายไปที่อีกคน ครู่ต่อมาเธอก็ได้ยินเสียงรถแล่น
จากไป แล้วบ้านทั้งหลังก็ตกอยู่ในความเงียบ

สายชลรู้สึกวังเวงจับใจ เธอเคยอยู่ในที่ซึ่งเงียบกว่านี้ แต่ว่า
ไม่เคยรู้สึกเดียวดายสลดหดหู่สิ้นหวังเท่านี้มาก่อน เธอทนไม่ได้
ต้องเดินออกจากตัวบ้านไปมองดูคนงานซึ่งถูกทิ้งให้ทำงานกันเองอยู่ใน
ส่วนต่างๆ ในบริเวณใกล้ๆ เดินไปเดินมาสักพัก พอหายเหงาก็กลับ
ขึ้นบ้านแล้วเลยไปยังห้องของตา ข้าวของเครื่องใช้ซึ่งเคยวางให้เห็น
ถูกจัดเก็บเข้าที่ โต๊ะตู้เตียงยังตั้งอยู่ แต่ว่าว่างเปล่าเกลี้ยงเกลา

เธอน้ำตาซึมทอดถอนใจ ไม่มีอะไรแน่นอนเลยจริงๆ

เธอกลับขึ้นข้างบนไปเก็บของต่อ แล้วอีกครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียง
รถแล่นมาจอด

สายชลไม่ได้สนใจ ยังคงเก็บข้าวของต่อ ความจริงเธอจะนำ
ติดตัวไปเพียงกระเป๋าเดินทางสองใบ ของอื่นๆ จะมาขนเอาไปที่หลัง
หากว่ามีที่อยู่แน่นอนแล้ว ทิ้งห้องไว้ให้ว่างเผื่อว่าคนอื่นจะใช้ประโยชน์
ต่อไป

มีเสียงฝีเท้า แล้วอีกครู่ร่างสูงใหญ่ก็เดินมาหยุดที่ประตูห้อง

สายชลหันมอง แล้วก็หันกลับ หลายวันมานี้เชษฐมีท่าที่อ่อนโยน
และเศร้าสลดจนเธอนึกสงสาร แต่ว่าก็ยังไม่อยากจะพูดคุยด้วย ได้แต่
พยายามหลบหลีกหนีหน้า

“จะไปพรุ่งนี้จริงๆ หรือ”

เสียงถามเคร่งขริม เชษฐมองไปรอบๆ ห้อง เธอเก็บข้าวของ
ทั้งหมดใส่หีบใส่ห่อตั้งแอบไว้ทางหนึ่งราวกับไม่คิดจะกลับมาใช้มันที่นี่อีก

“ทำไมเก็บข้าวของทั้งหมดอย่างนี้” เขาถาม “นี่หมายความว่า
ยังไง”

เธอนิ่ง เขาสาวเท้าเข้ามาถึงตัว จับแขนดึงให้หันมา น้ำเสียง
ที่ถามร้อนรน

“บอกพี่สิว่า ชลตั้งใจจะทำอะไร”

เธอมีอาการแข็งขึ้น เมินหน้าไปทางอื่นเมื่อตอบเสียงแข็ง

“ชลจะไม่กลับมาที่นี่อีกแล้ว”

“ไม่กลับมาอีก... ชลจะทำได้หรือ พวกเรามีกันอยู่เพียงเท่านี้
ชลจะตัดขาดได้จริงๆ หรือ”

เธอยังหันหน้าหนี ลักษณะคอแข็ง ศีรษะตั้งตรง ดวงตากร้าว
บอกว่าเธอตั้งใจและยืนยันเช่นนั้น

เชษฐเขย่าตัวเธอ “ทำไมล่ะชล ทำไมจะทำอย่างนั้น”

เธอสะบัดหลุดถอยห่าง

“ทำไมจะไม่ทำล่ะคะ ไม่มีตา ชลก็ไม่มีใครที่นี่”

“แต่ว่าชลจะตัดขาดจากพี่จริงๆ หรือ” น้ำเสียงถามขมขื่น
“ทำไมชลถึงได้โกรธพี่ถึงขนาดนี้ พี่ทำผิดร้ายแรงแค่ไหนถึงอภัยให้พี่
ไม่ได้.... พี่เพียงแต่รักชล”

“ไม่ต้องมารัก” เธอกริตเสียง แล้วก็เริ่มร้องไห้

ชายหนุ่มนิ่งไป ยืนมองเธออยู่อย่างอึดอั้น สายชลปาดน้ำตา
น้ำเสียงเคียดเค็ดเดียว

“เราไม่ใช่พี่น้องกันอีกต่อไปแล้ว”

เขายืนนิ่ง มีนง เธอหันมาพูดเสียงกระด้าง

“พี่เชษฐออกไปได้แล้ว ชลขออยู่คนเดียว”

ในความรู้สึกนึกคิดที่สับสน เขากลับไม่ยอมเคลื่อนไหวน้ำ สายชล

มองแล้วก็ร้องเบาๆ อย่างขุ่นเคือง

“ออกไปซิ ชลไม่อยากเห็นพีเชษฐ์อีก”

“พียอมให้เป็นอย่างนั้นไม่ได้ เรามีกันเพียงสามคน พีไม่ยอมให้ชลตัดขาดจากเรา”

“แต่ว่าชลจะไม่อยู่กับพีเชษฐ์” เธอขึ้นเสียง

พี่ชายใหญ่ยืนจ้องมองเธออย่างเจ็บปวด ในที่สุดเขาก็พูดด้วยน้ำเสียงที่มีกังวานสะท้านแต่ว่าเด็ดเดี่ยว ปรกกายตาแข็งกร้าว

“เธอคงเลือกไม่ได้แล้วละ”

หญิงสาวเริ่มจะรู้สึกหวาดหวั่น ไม่เคยพบเห็นสีหน้าและดวงตาเช่นนี้มาก่อน กังวานในน้ำเสียงบอกความตั้งใจมุ่งมั่นที่น่าพรันพรึง

“เราเคยอยู่กันมาสามคน ก็จะอยู่กันต่อไป พีจะไม่ยอมให้ชลไปไม่ยอมให้ชลเป็นของใคร...”

ร่างสูงใหญ่หันไปจับประตูให้ปิด สีหน้าและปรกกายตาเมื่อยามหันกลับมา บอกถึงการตัดสินใจเด็ดเดี่ยวที่น่าตกใจ

สายชลเบิกตากว้างอย่างตระหนก ถามเสียงสะท้าน

“พีเชษฐ์จะทำอะไร”

ไม่มีคำตอบ ร่างสูงใหญ่ก้าวเข้าหาด้วยสีหน้าที่ทำให้เธอรู้สึกเย็นเยียบ

“ไม่...ไม่นะ...” เธอร้องพลางถอยหนี “อย่างนะพีเชษฐ์...”

เขากลับก้าวเข้าหาร่างเล็กๆ อย่างหมายมาด

“พีทำให้อะไรดีขึ้นไม่ได้แล้วนี่ใช่ไหม ถ้าอย่างนั้นพีก็ไม่มีทางเลือกอื่น พียอมให้เธอไปจากพีไม่ได้”

“ไม่นะ อย่า”

ร่างสูงใหญ่รูก้าวเข้ามาพร้อมกับที่สายชลถลันหนี คว้าอะไรได้ก็จับขว้างออกไป เชษฐ์หลบ พยายามจะเข้าถึงตัวเธอ พอร่างใหญ่เคลื่อนไปทางปลายเตียง สายชลกก็ถลาข้ามกลางเตียงไปที่ประตูห้อง ยังไม่ทันจะแตะถูกเธอก็ถูกคว้าแขน ดึงเข้ามาถอดรัดไว้

“ปล่อยนะ...ปล่อย”

เธอร้องอย่างเสียขวัญ สะบัดดิ้นสุดแรง แต่ว่าดูเหมือนมันจะไม่ทำให้เชษฐ์ต้องลำบากมากนัก เขาพลิกร่างครึ่งหนึ่งก็พาเธอล้มลงบนเตียง

สายชลพลิกหนี มือใหญ่ที่เต็มไปด้วยริ้วแรงตามตะครุบไว้ก่อนจะพลิกร่างขึ้นทาบทับจนคนข้างล่างไม่อาจขยับเขยื้อน

“อย่างนะ...”

เธอรีดร้องอีก มือใหญ่กลับทาบกดทับริมฝีปากไว้ ไบหน้าดูดันปรกกายตาลูกโชนก้มลงมาจนเกือบชิด

“อย่าร้องนะสายชล” เขาคำรามเบาๆ “พีไม่อยากจะทำอย่างนี้ แต่พีไม่มีทางอื่น พีทนให้เธอไปไม่ได้ พีจะทำทุกอย่างแม้ว่าจะต้องเอาเธอไปขังไว้ไม่ให้คนอื่นพบเห็นก็ตาม”

เธอหายใจหอบ ตัวสั่นสะท้าน ปรกกายตาแตกตื่นจนลนลาน

“พีไม่ใช่คนเลวใช่ไหม” เสียงถามมีกังวานขมขื่น “เธอเคยรักพีแล้วจู่ๆ จะจากไปอย่างซิงซัง ทำไมเธอไม่คิดบ้างว่าพีเป็นเพียงผู้ชายที่มีหัวใจคนหนึ่งเท่านั้น ผู้ชายที่รักและต้องการเธอ”

สายชลสั่นหน้า หลับตาแล้วเริ่มร้องไห้

เขาคลายมือที่ปิดริมฝีปาก ลูบเส้นผมที่ยุงเหยงให้พ้นไปจากไบหน้าของเธอ ปาดปลายนิ้วไล่น้ำตาที่ไหลพราก สีหน้ากลับอ่อนโยนลง

“พีไม่อยากขึ้นใจเธอ แต่มีทางไหนบ้างที่พีจะทำได้เพื่อยึดเธอไว้ พี่มองไม่เห็นจริงๆ”

“พีเชษฐ์...กรุณา...อย่าทำชล” เธอวิงวอน

“พีไม่มีทางเลือก...”

น้ำเสียงทอต่ออ่อนโยนทว่าไม่คลายความดูดัน นานมาแล้วที่เชษฐ์ถูกกดตันไว้ด้วยความอัดอั้น อัจฉาธิษยา หวงแหน ในครั้งนี้ดูเหมือนว่ามันจะระเบิดออกและทำให้เขาถึงกับวิปลาสาไปแล้ว สายชลรู้ว่าเธอไม่มีทางสู้ ทั้งไม่อาจเปลี่ยนใจเขาได้ เธอร้องไห้อย่างสิ้นหวัง มือใหญ่เลื่อนมาที่คอเสื้อ พอเขาปลดกระดุม สายชลกก็เริ่มดิ้นและกรีดเสียง

“อย่า... อย่า...”

เชษฐ์ไม่ฟังเสียง

“ยอด... ยอด...”

เชษฐ์ชะงัก ปรกกายตาลูกกวาบโชติช่วงขึ้นอีกครั้งเมื่อได้ยินสายชลร้องเรียกคนงานชายที่เขาซิงซัง

“เรียกไอ้ยอดรี...” เขาคำราม “เรียกมันทำไม”

เธอไม่หยุดส่งเสียง “ยอด...”

เชษฐารู้สึกเหมือนถูกรุมเร้าด้วยเพลิงริษยาหึ่งหวง ตะปบมือลงบนปากเธอ สายชลกลับกัดให้อย่างแรง

เชษฐ็สะบัด เธอร้องอีก “ยอด...”

ชไมพรกลับมาพอดี เพราะว่าไม่พบคนที่นัดจึงกลับมาก่อนเวลาที่คาดหมาย ต้องแปลกใจที่เห็นรถเชษฐ็จอดอยู่

ยอดเองก็แปลกใจและเกิดสังหรณ์ที่ไม่ดี

“นายเชษฐ็อยู่บ้าน”

เขาจอดรถ พอก้าวลงก็แว่วยินเสียงกรีดร้อง

“ยอด...”

ด้วยความรู้สึกที่ตื่นตัวในทันที เขาเงยหน้าขึ้นตามเสียงแล้วโดยไม่รอให้ดังเป็นครั้งที่สอง ร่างสูงที่แข็งแรงก็พุ่งขึ้นบันไดไปข้างบนบ้านในทันที ชไมพรตามอยู่ข้างหลังอย่างตื่นตระหนก

ประตูถูกถีบออกโดยแรง ชายหนุ่มแทบจะคลั่งกับภาพที่ได้เห็นคว่ำร่างลำใหญ่ที่ทาบทับร่างเล็กๆ ไว้ เหวี่ยงออกไปเต็มแรง

ชไมพรหวีดร้องขณะที่สายชลดิ้นรนลุกขึ้น ผมยุงเสื่อถูกฉีกขาด น้ำตาเต็มใบหน้า ยอดจูดเธอให้ลุกขึ้น แล้วดึงออกมาหาชไมพรโดยแรง

เชษฐ็ล้มลงไปกับพื้น พอหันมาเห็นว่าใครเป็นคนทำ ก็โกรธจนเลือดขึ้นหน้า ความโกรธแค้น ชิงชัง หึ่งหวง ระเบิดออกในวินาทีนั้น

“ไอ้ยอด...”

เขาคำรามก้อง แล้วร่างใหญ่ก็พุ่งเข้าหาอีกฝ่ายจนล้มลงไปที่ทั้งคู่ อีกฝ่ายสะบัดหลุดถลึงหนี พอต่างฝ่ายต่างตั้งตัวได้ก็ซัดหมัดเข้าหากันอย่างหนักหน่วง ต่างผลัดกันเซถลาไปในท่ามกลางเสียงหวีดร้องอย่างตระหนกตกใจของผู้หญิงอีกสองคน

“หยุดนะ หยุด...”

เสียงกรีดของชไมพรไม่อาจห้ามคนทั้งสองได้ ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมให้ใครได้ตั้งตัว โถมเข้าหากันอย่างไม่หยุดยั้ง ในที่สุด... ยอดเงือหมัดขึ้นเป็นครั้งสุดท้าย เหวี่ยงกระแทกเข้าที่ปลายคางของอีกฝ่ายอย่างแรง เชษฐ็ผิงะล้มลงไปข้างหลัง

“พอแล้ว”

สายชลกรีดเสียง ถลาเข้าไปยึดแขนแข็งขมึงที่เปื่อยเหี่ยวของอีกฝ่ายไว้ ร่างสูงยืนตระหง่านอยู่กลางห้อง หายใจหอบ ดวงตาเป็นประกายวาววับ เชษฐ็ล้มนั่งอยู่ที่พื้น หอบหายใจพลางชี้หน้าอีกฝ่ายด้วยดวงตากลุโชนวาววาม คราบโลหิตและรอยซำปรากฎอยู่บนใบหน้า

“ไอ้ยอด... แก่ออกไปจากบ้านฉันเดี๋ยวนี้....”

สายชลมองเชษฐ็อย่างเจ็บช้ำ ขณะที่ชไมพรได้แต่ยืนตัวสั่นอยู่ด้วยความตระหนกตกใจ

“หนูเองก็อยู่ไม่ได้เหมือนกัน” เธอเสียงสั่น น้ำตาลกลบตาหันไปหาคนข้างๆ “ไปยอด ไปเก็บของ เราต้องไปจากที่นี่แล้ว”

เธอคว้ากระเป๋าได้เพียงใบเดียวก็ก้าวตามกันลงมาข้างล่าง ชไมพรเดินตามมาติดๆ

กลุ่มคนงานยืนออกกันอยู่ที่หน้าบ้าน มองดูอย่างอยากรู้ แต่ทำไมกล้าก้าวเข้าข้างในบ้าน สายชลจับเสื่อที่ขาดด้วยมือข้างหนึ่ง ถือกระเป๋าไว้ด้วยมืออีกข้างหนึ่ง เดินดุ่มๆ ไปขึ้นรถ ยอดตรงไปที่ห้องพัก อย่างน้อยก็ต้องมีเสื่อผ้าติดตัวไปบ้าง

“เธอไปไม่ได้นะสายชล” เชษฐ็ตามมายืนตะโกนไล่หลัง “เธอไปกับมันไม่ได้”

ไม่มีใครฟังเสียง ชไมพรซึ่งตามสายชลลงมายืนอยู่ข้างรถ หันมองอย่างละล้าละลังก่อนจะเดินแกมวิ่งกลับไปหาเชษฐ็

แต่ว่าเชษฐ็หายไปแล้ว ชไมพรตามขึ้นบันไดไม่ทันไร เชษฐ็ก็สวนกลับลงมา เจี้ยวชไมพรจนเซถลาจนต้องยึดราวบันไดไว้

เธอใจหายเมื่อเห็นปิ่นในมือของเชษฐ็

“พี่เชษฐ็...” เธออุทานเสียงหลง ตะเกียกตะกายลุกขึ้นวิ่งตาม “พี่เชษฐ็ อย่างนะ”

เชษฐ็ สาวเท้าออกมาจากบ้าน ตาขวาวราววิกลจริตเมื่อมองสายชลซึ่งนั่งรอรอบนรถ เขาเดินดุ่มผ่านกลุ่มคนงานที่แตกฮือออกจากที่ ตรงแนวไปยังเรือนพักของคนงาน สายชลเห็นปิ่นในมือของอีกฝ่าย ต้องเบิกตากว้างอย่างตกใจ

“พี่เชษฐ็อย่างนะ...”

ร่างเล็กๆ เปิดประตูถวิ่งตามไปติดๆ เช่นเดียวกับร่างที่วิ่งตามมาของชไมพร

เสียงฝ่าเท้าย่ำพื้นปังๆ แล้วประตูห้องก็ถูกเตะออก ยอดเตรียมทำรออยู่แล้ว แต่พอเห็นปืนยกเล็งมาก็ต้องชะงัก

“พีเชษฐ์ อ่า...!”

เป็นเสียงของสายชล ร่างของเธอถลาผ่านเชษฐ์เข้าไปหายอด เธอหันหลังประชิดอีกฝ่าย หันหน้ามาประจันกับคนที่ถือปืน ใบหน้าซีดเผือดที่ยังไม่ทึ่งกราบหน้าตาตื่นตระหนก

“อย่ายิงนะพีเชษฐ์”

“สายชล... ถอยออกไป” เขาส่งเสียง

“ไม่...ถ้าจะยิงเขาก็ยิงหนูก่อน”

เสียงตอบเด็ดเดี่ยวทั้งที่คนพูดมีสีหน้าเจ็บช้ำ นัยน์ตาของเชษฐ์แทบจะปะทุ ส่งเสียงขู่เข็ญ

“ถอยไปนะ ไม่อย่างนั้นฉันยิงจริงๆ”

“ถอยไป คุณสายชล”

แขนแข็งแรงของยอดกั้นเธอจะให้ถอยออกไปจากวิถีทาง แต่ว่าสายชลกลับขจัดขึ้นยึดเอาไว้แน่น ด้วยสองมือสองแขน และร่างที่บอบบางของเธอ

“ไม่ ยอด ถ้าจะตายเราก็ตายด้วยกัน”

เชษฐ์หายใจสะท้าน ส่งเสียงราวคลุ้มคลั่ง

“ทำไมล่ะ ทำไม”

“หนูรักเขา”

คนฟังต้องนิ่งอึ้งไปตามๆ กัน

“รัก...หรือ” เสียงของเชษฐ์สะท้านขมขื่น “ดีละ...ถ้าอย่างนั้นก็ตายไปเสียด้วยกันเลย”

ปืนในมือถูกยกขึ้น สายชลกลับไม่รู้สึกลัวหวาดหวั่น เธอมอง “พี่ชาย” ด้วยดวงตาที่สะท้อนความเจ็บช้ำ

“เอาเลย ฆ่าหนูเลย ฆ่าหนู ฆ่าเขา เราจะได้ไปอยู่กับตา”

ปืนในมือสั่น สีหน้าของคนถือกลับเต็มไปด้วยความหวั่นไหว ฆ่าเธอหรือ... เขาจะทำได้อย่างไร เขาเลี้ยงเธอโตขึ้นมา รักเธอ มันเคยเป็นความรักที่บริสุทธิ์ก่อนจะกลายมาเป็นความปรารถนาหึงหวงแบบชายหญิง

ยิงเธอก็ไม่ผิดกับยิงที่หัวใจของตนเอง ช้าคงจะเจ็บปวดรวดร้าวกว่านั้นมากมายนัก

“โอ้วว้ย” เขาร้อง แล้วก็ระเบิดกระสุนลงพื้นบ้านอย่างคลุ้มคลั่ง

“ปัง ปัง ปัง”

สายชลสะดุ้งทั้งตัว ผวาอยู่ในอ้อมแขนของคนที่เขาเพิ่งประกาศว่ารัก

“ไป... ไปให้พ้น อย่ากลับมาให้พบเห็นอีก”

ร่างสูงเดินเบี่ยงออกไป สายชลร้องไห้กระซิก อ้อมแขนของชายหนุ่มคลายออกเมื่อชไมพรเดินหน้าเขียวเข้ามาหา

“ชล...” เธอบีบมือน้องสาว ทำอะไรไม่ถูก “เราจะทำยังไงกันต่อไป”

“พี่ไม่ต้องทำอะไรหรอกค่ะ ชลจะไปเอง” สายชลพูดพลางเช็ดน้ำตา

“ชลจะไปไหน”

“ชลก็ไม่รู้...” เธอตอบอย่างอับจน “ออกไปจากที่นี่ก่อนแล้วค่อยคิด”

ชไมพรถอนใจ “อย่าเพิ่งไปจากที่นี่ได้ไหม เราจะต้องปรึกษากันให้ดีกว่าก่อน จะจากก็จากกันให้ดีๆ อย่าให้มีปัญหามากเกินไป เราเป็นพี่น้องกันไม่ใช่ศัตรูคู่แค้นที่ไหน”

สายชลนิ่งก่อนจะพยักหน้า “ค่ะ แต่ชลจะไปอยู่ที่ไหนดี แล้วยังยอดอีก...” เธอมองชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างๆ รู้สึกห่วงใยผูกพันเกินกว่าจะแยกจากกันขึ้นมาเสียแล้ว “ยังไงๆ ยอดก็อยู่ที่นี้ไม่ได้แล้ว ถ้าแยกกันตอนนี้ก็ไม่ว่าจะมีโอกาสกลับมาได้เจออะเจอกันอีกหรือเปล่า”

อีกฝ่ายมองเธออย่างตื่นตื้น ความรู้สึกที่ฉาบซัดทำให้ชไมพรต้องลอบถอนใจ มองคนทั้งสองสลัดกันอย่างอึดอัดตันใจ

“เอาอย่างนี้ไหม ที่ปลายไร่ข้าวโพดทางด้านโน้นมีบ้านพักคนงานว่างอยู่ ชลกับยอดไปอยู่ที่นั่นก่อน พรุ่งนี้พี่จะตามไป”

สายชลมองยอดอย่างไม่แน่ใจ “ยอดจะไปกับฉันไหม”

เขาพยักหน้ารับโดยไม่ลังเล “ครับ”

“งั้นก็ตกลงค่ะพี่ไม” เธอพูด

“ดูแลชลด้วยนะยอด”

ชไมพรหันมาพูดกับชายร่างสูงใบหน้าขรึมด้วยความรู้สึกเสียใจ ปรกาศตาที่มองชายหนุ่มหม่นหมองราวราน

เขามองเธออย่างเข้าใจ “ครับ” น้ำเสียงตอบรับอ่อนโยน.....